

— Предъ какво? — Спри предъ престъпленията си! Спри предъ безумията си! Спри предъ кривитѣ си постъпки! И като се съмне, като изгрѣе слънцето, Божественото ще каже: Тръгни! Божественото казва на човѣка да тръгне сутринь, когато слънцето изгрѣва, а не вечерь, въ тъмнината. Докато е нощь, докато е тъмнина, ще седишъ на едно мѣсто и ще чакашъ. Щомъ изгрѣе слънцето, ще тръгнешъ, ще вървишъ напредъ. Напредналитѣ знаятъ това, тѣ разбиратъ езика на Абсолютното. Първото положение, което Абсолютното изисква отъ човѣка, е да разбира неговия езикъ. Второто положение е да извърши поетата отъ него работа. Това задължение се символизира съ вѣнецъ. Такъвъ вѣнецъ поставятъ върху главитѣ на момъка и момата, когато ги вѣнчаватъ. Съ поставянето на този вѣнецъ върху главитѣ имъ, тѣ се задължаватъ да изпълнятъ поетата отъ тѣхъ задача. Който е миналъ презъ вѣнчило, той е опиталъ този вѣнецъ. Когато майкитѣ раждатъ, и на тѣхъ турятъ вѣнци. Хората не държатъ тѣзи вѣнци дълго време на главата си. Който вѣрва въ този вѣнецъ, той е дошълъ до положение да придобие разумността, да разбира отношенията между всички живи същества. Това значи да стигне човѣкъ до духовния животъ, дето ангелитѣ живѣятъ. Кабалиститѣ наричатъ това състояние — състояние на мъдростъ.

Следъ мъдростъта иде страхътъ. Мнозина мислятъ, че страхътъ въ човѣка е дошълъ най-после. — Не, страхътъ иде като начало на мъдростъта. Казано е въ Писанието: „Страхътъ Господень е начало на мъдростъта.“ Когато човѣкъ започне да различава доброто отъ злото, страхътъ иде, като последствие на това различаване. Човѣкъ започва да се страхува, дали е въ правия пътъ, или не. Следъ страха иде милосърдието. Презъ тази фаза минава днесъ свѣтътъ. Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ милосърдие. Сега и който проси, и който дава, и двамата се нуждаятъ отъ милосърдие. Който проси, той всѣкога иска много. Който дава, той пкъкъ намира, че или много е далъ, или малко е далъ. И двамата си служатъ съ насилие. Просекътъ изнасилва онзи, отъ когото иска. Който дава, той насилва себе си. И въ единия, и въ другия милосърдието отсъствува. Желалъ бихъ да срещна просекъ, който да има милосърдие. Обаче, и досега не съмъ срещналъ такъвъ просекъ. Защо? — Невъзможно е милосърдниятъ човѣкъ да проси. Той може да дава, но не и да проси. Който само проси, той си служи съ